

[Christmas Møller.]

fundet Sted i denne Sag, og om Indiskretioner i andre Sager, at sige følgende:

Der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, at vi alle paa det alvorligste maa beklage, at saadanne Indiskretioner finder Sted. Der kan ikke være fjerneste Tvivl om, at vi maa vende os derimod, hvis Arbejdet skal forløbe paa en Maade, som kan være formaalistjendig. Men naar man taler om Indiskretionerne i det hele, kan man jo ikke lade være at gøre den Bemærkning, at Justitsministeren i sin Forfølgelse af Forhold vedrørende denne Sag kun har grebet fat paa det Blad, som, om jeg saa maa sige, prælede med, at det havde set Dokumenterne. Jeg har liggende for mig en Bladudtalelse fra et stort Venstreblad, som skriver — jeg beder om Tilladelse til at citere her og senere —:

„Om Aftenen før Offentliggørelsen fik vi at vide, at „Dagens Nyheder“, „Berlingske Tidende“ og „Politiken“ vilde referere Indholdet af Lovene. Under disse Omstændigheder kunde ogsaa vi have skaffet os et Referat, men foretrak at respektere den ønskede Fortrolighed.“

Det mener jeg var rigtigt gjort af det paa-gældende Blad, „Frederiksborg Amts Avis“, naturligvis. Men der staar, at det kunde have skaffet sig et Eksemplar, og jeg maa sige, at den Forskel, man gør mellem direkte Citat og Omskrivning, hvor Indholdet er gengivet, synes jeg ikke, der er megen Rimelighed i. Der er fra mange Sider inden for Regeringspartierne rettet Bebrejdelse mod Det konservative Folkeparti og særlig mod mig naturligvis paa Grund af det Ansvar, jeg har, og som jeg straks gav Udtryk for, hvor jeg skulde det, med Hensyn til Omdeling af Afskrifter af disse Forslag. Det er en Fremgangsmaade, som altid har været anvendt. Det er en Fremgangsmaade, hvorved der naturligvis er blevet paalagt den mest absolutte Diskretion. Og jeg vil da ogsaa have Lov til at spørge: Naar man det ene og det andet Sted nedsetter Udvalg til Behandling af en saadan Sag, maa man vel ogsaa have Forslagene at se paa og arbejde med. Derfor vil jeg gerne sige, at vi for vort Vedkommende, jeg for mit, beklager naturligvis Indiskretionen, men jeg har Lov til at sige, at man fra Offentlighedens Side, den Offentlighed, der tilhører Regeringspartierne, i høj Grad har vendt den imod mit Parti paa en Maade, som jeg maa paatale. Hvis der skal Undersøgelse til, gaar jeg ogsaa ud fra, at Justitsministeren vil gaa videre og undersøge eller lade undersøge alle, der overhovedet kan være Tale

om i denne Sag. Den højtærede Justitsminister talte om, at Medlemmer af min Gruppe havde søgt at latterliggøre Sagen. Man har peget paa det, jeg har omtalt her; enkelte Medlemmer af min Gruppe har svaret, at de vil i Overensstemmelse med Retsplejelovens Regler svare, naar de blev indkaldt. Det er ikke at latterliggøre Sagen, saaledes som den højtærede Justitsminister siger.

Men der kan jo ikke være den ringeste Tvivl om, at den Maade, hvorpaa alle Blade, der omtalte denne Sag, hvad enten det skete paa den ene eller den anden Vis, var saadan, at de tog Sagen som en almen Sag, gældende for hele Landet, hvorimod den højtærede Undervisningsminister om den Udtalelse, som allerede er blevet omtalt, og som ordret lød saaledes:

„At der bliver anlagt Straffesag imod Hr. Blædel, fordi han har røbet et fortroligt Dokument af udenrigspolitisk Betydning — et Dokument, der kun eksisterer i 8 Eksemplarer“

sagde: Det er ikke noget Angreb paa Pressefriheden. Nej, men denne Udtalelse af den højtærede Undervisningsminister er en Udtalelse om, at dette er en Sag af stor udenrigspolitisk Betydning. Nu har vi faaet at vide af den højtærede Udenrigsminister, at det er et rent indre Forhold. Ja, men mon den højtærede Undervisningsminister saa ikke bør udtale sig om, hvad han har tænkt paa, om han overhovedet har tænkt? Den højtærede Undervisningsminister indtager jo oven i Købet en fremtrædende Plads som delegeret i Genève, han er netop saa udenrigsministeriel efterhaanden, saa fin og fornem i Sammenligning med, hvad han var i gamle Dage. Mon det ikke var rimeligt og naturligt for den højtærede Undervisningsminister at udtale sig?

Jeg har med Tilfredshed hørt den højtærede Udenrigsministers Bemærkninger angaaende den Politik, der skal føres i Sønderjylland, den Mindretalspolitik, som vi ikke ønsker at forlade — deri er jeg fuldkommen enig med den højtærede Udenrigsminister —, men jeg ønsker at tilføje, at den højtærede Udenrigsminister vil, hvis han vil være retfærdig med Hensyn til Spørgsmaalet om det Lovkompleks, vi her behandler, og Spørgsmaalet om Forholdene i Sønderjylland — jeg kommer senere til det —, ikke kunne sige andet, end at det er ikke alene den højtærede Undervisningsminister, men det er ogsaa den højtærede Statsminister selv i en ikke dementeret Udtalelse, jeg senere kommer til,